GENERIC ANTHROPONIMES OR THE DENOMINATION OF THE "WHOEVER INDIVIDUAL"

Viorica Răileanu, PhD, The Institute of Philology of the Moldavian Academy of Sciences

Abstract: During the interpersonal communication, the interlocutor's calling is not always realized through the official name (the one which was conferred by the originally act of baptism), but often it's resorting to an extremely rich and varied arsenal of nominal substitutes serving as informal / non-conventional anthroponyms. One category is formed by the names realized at the individual level of the language which suppose the transformation of some official anthroponyms, already attested in the Romanian onomastic system, in pseudo - proper names, which we call conventionally generic anthroponyms. These nominal products rated more or less depreciatory, become characterizing labels, specific for more people. The ideal candidates for the position of generic anthroponyms were and are the first names most common in popular environment: Gheorghe, Mitică, Ion, Vasile etc. The relevance of this surnames is supported by several factors, seemed destined to the symbolization and allegories of names: the oldness of name, the frequency of use, the general spread of equivalents, the social environment which includes the name, the mentality of epoch which it belongs, the analogy with the value of generic names in other European languages etc. In terms of socio-cultural, the generic anthroponyms have semantic associative, descriptive, of differentiation, of individualization, evocative values. A similar mechanism is often used to produce the nicknames. Or, as in the case of the nickname, the surprise is equally great, because the assigning of the name has a motivation, is the result of a process of naming subsequently the official act and referring to a special component of the called humans' life, parallel to the daily life.

The creation of such names succeeds to surprise by its variety, by its originality and, especially, by the gratuity of the process. With this marginal, but quite stable and productive proceeding, the ingenuity of the oral and unconventional variants of the language demonstrates once again, the ludic and aesthetic trends.

Keywords: official name, nominal substitute, unconventional anthroponym, generic anthroponym, pseudo-name.

Pe parcursul procesului comunicativ (mai ales verbal, dar şi nonverbal), participanţii la interacţiune determină modificări în lumea înconjurătoare. Obiectele realităţii capătă nume.

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)

Numirea este rezultatul unui *act de vorbire*, întrucât, printr-o secvenţă lingvistică, vorbitorul intenţionează să transpună în limbaj o realitate extralingvistică, acţionând asupra sistemului de cunoştinţe ale interlocutorului.

În ultimele decenii procesul denominaţiei personale[1] a luat amploare. În comunicarea interumană, apelarea interlocutorului nu se realizează întotdeauna prin intermediul numelui *oficial/convenţional,* conferit în actul de botez în biserică/consemnat în Registrul Stării Civile, ci se recurge adesea la un arsenal extrem de bogat şi de variat de *denominaţii propriale*[2],atribuite în afara proceselor instituţionalizate, declinându-şi astfel convenţionalitatea (caracteristică intrinsecă numelui propriu), fapt ce ne permite a le desemna drept *antroponime neconvenţionale*. *Formulele antroponimice*[3] *neconvenţionale* constituie un produs al creativităţii lingvistice libere a vorbitorului; el este cel care îi decide structura şi creează noi unităţi „care capătă statut de antroponime numai dacă toată colectivitatea sau numai o parte a ei acceptă uzul referenţial stabil şi constant al formulelor în care apar” (Ionescu Perez 2007: 220).

Formulele antroponimice neconvenţionale împrumută comportamentul semantic, pragmatic şi gramatical al numelui propriu şi dobândesc statut proprial numai în context. Aceste nume poartă cu ele un set de informaţii tipizante şi sociologizante, devenite etichete caracterizante, mărci de identificare pentru mai multe persoane.Ele fac referire la o componentă specială a vieții persoanei/persoanelor numite, paralelă cu existența cotidiană, „sunt o prescurtare a unui mănunchi de descripţii definite” (Kripke 2001: 34-35, 56), de proprietăţi comportamentale care spun ceva despre referent. Din această perspectivă, formulele antroponimice în discuţie funcţionează ca nume generice, fapt pentru care levom numi *antroponime generice/tipice*. *Antroponimele genericet*ind să devină depreciative, pentru că lipsa de individualizare e un handicap.

„Pornind de la intenţia de a categoriza, de a reuni într-o formulă indivizi care aparţin, în virtutea unui cumul de caracteristici morale şi fizice, aceluiaşi gen proxim” (Felecan 2011: 239), antroponimele generice au caracter motivat şi semnificativ (numele devine purtător de semnificaţie contextuală). Vom lua în discuţie doar numele care provin din alte nume proprii şi nu din apelative care s-au onimizat prin utilizare în discursuri, „în întrebuinţare” (Coates 2006: 29).

Rezultatele atribuirii antroponimelor generice pot fi comparate cu metoda tradiţională de motivare semantică a numelor din onomastica literară. Funcţia lor însă e cu totul diferită, căci dacă numele din operele literare sunt referinţe prototipice, sublimând şi orientând receptarea felului de a fi al fiinţelor zămislite de creatorul textului, atunci, sub forma de antroponime generice, sunt desemnate, cel mai des, persoane reale. Un mecanism asemănătore folosit şi pentru *producereaporeclelor*. Ca şi în cazul poreclei,surpriza e la fel de mare, pentru că atribuirea numelui are o motivaţie.

[1] Se impune lărgirea sferei semantice de cuprindere a noţiunii nume propriu de persoană/antroponim (cf. Manu2011: 508).
[2] Felecan, Daiana, *Numeproprii şi denominaţii propriale, între monovalenţă şi polifonie. (Abordare pragmalingvistică)* http://www.upm.ro/facultati_departamente/stiinte_litere/conferinte/situl_integrare_europeana/Lucrari5/IETM5_Part39.pdf, vizitat pe 20.04.2015.
[3] „Unităţi discursive prin care se realizează funcţia de individualizare şi de identificare a membrilor unui grup uman şi a grupului considerat ca unitate” (cf. Ionescu Perez 2007: 218-219).

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)

Cu două sute de ani în urmă, „românul tipic”, „reprezentat adesea în ipostaza caracteristică a „ţăranului român”, purta nume specifice: *Bucur* şi *Oprea*[4]*, Crăciun.* […] În decursul timpului aceste nume au devenit cele mai potrivite pentru un cioban.” (Zafiu 2003)

În diferite perioade şi în diferite regiuni istorice, denumirea „insului oarecare” pare a fi suferit oscilaţii considerabile. În momentul de faţă, limba română e reprezentată „de o serie întreagă de nume de persoană devenite emblematice. […] Cum românul mediu trebuia – statistic vorbind – să fie de extracţie rurală, candidaţii ideali pentru acest rol au fost numele cele mai răspândite în mediile populare. […] Numele tipice au fost şi sunt în continuare*Ion*şi*Gheorghe*” (Zafiu 2014). Relevanţa acestor prenume este sprijinită de răspândirea generală a echivalentelor lor în spaţiul creştin şi de analogia cu valoarea lor de nume generice în alte limbi europene.

„La funcţia de reprezentare ar mai putea candida, dintre prenume, *Vasile* sau *Ilie*; în plus, anumite proverbe şi expresii populare, examinate cândva de Tagliavini, ar mai sugera incerta genericitate contextuală a unor nume ca *Vlad, Matei* etc.” (Zafiu 2003)

Ca aplicaţie a celor spuse, am ales exemplificarea cu cel mai răspândit şi mai frecvent nume de persoană nu numai la români, ci la toate popoarele europene: *Ion*. Forma românească *Ion* reproduce un vechi nume de persoană ebraic *Johanan,* la origine o formulă de mulţumire adresată divinităţii care a favorizat naşterea unui copil. „Popularitatea de care se bucură acest nume a făcut ca diferitele lui forme să devină tipice pentru popoarele care le folosesc, aşa încât *Ivan* a ajuns să însemne «rus», *Janos* «maghiar», *Ion* «român» etc.” (Ionescu 1993: 173).

„Numele *Ion*, fiind cel mai răspândit printre români, ar putea fi considerat neutru din perspectiva diferitelor conotaţii posibile, dar şi pentru că este printre numele cu cea mai largă circulaţie în lumea creştină, îmbrăcând expresii diferite de la o limbă la alta sau chiar în interiorul aceleiaşi limbi (*Ioan, Iovan, Ivan, Ian, Iohann*‹es›, *Iános, Jean, Jan, Juan, John, Giovanni* etc., mai toate cu forme hipocoristice). Dezvoltă pentru vorbitorii de limbă română mai multe valori, printre care: fiinţă umană, de sex bărbătesc, creştin etc. Acolo erau toţi *Ionii* trimite la o colectivitate de oameni simpli, numele *Ion* fiind generic pentru oamenii simpli, ca cel mai obişnuit printre aceştia.” (Moldoveanu 2010: 13)

Cu origini greceşti şi la fel de răspândit la români şi la popoarele europene este prenumele *Gheorghe,* viitorul *Gigel, Gogu, Ghiţă* etc. Popularitatea lui se datorează Sfântului Gheorghe, vestitul luptător cu balaurul (dragonul). Cu timpul prenumele *Gheorghe* a devenit, din purtător de biruinţă, „omul de pe stradă”, „românul mediu” (Zafiu 2001: 11) şi a dobândit, în mod ironic, sensul peiorativ „a fi ţărănoi” (http://www.123urban.ro/def/a%20fi%20gheorghe). Această evoluţie a semnificaţiei prenumelui poate fi explicată prin mai mulţi factori, inclusiv cel al frecvenţei întrebuinţării numelui. Or, potrivit statisticilor existente laMinisterul Tehnologiei Informaţiei şi Comunicaţiilor, în Republica Moldova sunt mulţi bărbaţi cu numele *Gheorghe* ori nume derivate din acesta. 45 463 de persoane poartă numele *Gheorghe,* 10 467 – *Gheorghi,* 2 – *Ghiorghi* şi 1 – *Ghiorghe*. Acestora li se adaugă cei numiţi *George* – 119, *Georgi* – 5, cei 14

[4] Numele, care azi funcţionează mai ales ca patronimic, e într-adevăr atestat de documentele vechi. *Oprea* apare ca un nume laic specific românesc (folosit de obicei ca masculin, dar uneori şi ca feminin). N.A. Constantinescu, autorul *Dicţionaruluionomastic românesc*, într-o exprimare destul de eufemistică, sugerează că ar fi vorba de un nume ce reprezenta o tentativă magică de oprire a şirului naşterilor într-o familie, cu sensul „să fie ultimul copil dorit”.

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)

alintaţi *Gheorghiţă*, 61 de *Gicu*, 2 *Gică,* 1 *Gigel* etc. Numele este răspândit şi printre femei. Cele mai multe au fost botezate cu numele *Georgeta* –984 de persoane, *Gheorghina* – 444, *Geta* – 36, *Gina* – 13, *Gheorghiţa* – 2 etc. Sensul decadent al numelui *Gheorghe* este accentuat şi de formulele antroponimice neconvenţionale răspândite: *Nu te face Gheorghe!Nu fi Gheorghe!* (http://www.123urban.ro/def/a%20fi%20gheorghe), *nea Gheorghe! (Zafiu 2014*), rostite în situaţii de nervi, când lipsa de o necesitate duce la frustrare.

„În momentul de faţă, valoarea emblematic-depreciativă e asociată destul de stabil numelui*Gigel*, folosit tot mai des fără iniţială majusculă. Dacă*nea Gheorghe*e omul simplu, de la ţară,*Gigel*(hipocoristic de la *Gheorghe/George*, în forma împrumutată*Gigi*, adaptată prin diminutivare) e «mitocanul», cel mutat la oraş, cu pretenţii de ascensiune socială. Conotaţiile ironic-depreciative ale numelui sunt accentuate de statutul său de diminutiv”*(Zafiu 2014*).Tot din numele*Gheorghe* provin (pe filieră balcanică) hipocoristicele*Goga*şi*Gogu* (cf. Constantinescu 1963: 66). „De la un tânăr prost, tont, neghiob, care purta prenumele *Goga* sau *Gogu*,prin metaforizarea acestor trăsături de caracter, *gog* a devenit nume comun, atribuit tinerilor cu asemenea metehne” (Cosniceanu 2004: 95). Sensul generic şi depreciativ al lui *Gogu*a fost înregistrat şi explicat în *Dicţionarul explicativ al limbii române*: „băiat sau tânăr prost, tont” (DEX 1998: 428). Este prezent şi în uzul colocvial, păstrându-şi sensul negativ.

Seria de panouri publicitare *Ce aşteaptă Ghiţă? De ce este fericit Ghiţă?*, care împânzeau capitala Chişinăului acum câţiva ani, l-a transformat pe *Ghiţă* în nume comun al fericitului deţinător al cardului de reduceri *Fidesco* (lanţ de alimentare).

Italianul Alfredo Lorenzo Ferrari a fotografiat panourile şi le-a postat pe internet, însoţindu-le cu un text în italiană. Astfel, el le spunea tuturor italienilor şi italiencelor că, la Chişinău, punctele „strategice” ale oraşului sunt „tapetate” cu billboarduri ciudate (http://www.zdg.md/diverse/circ-in-tramvai/ce-asteapta-ghita-de-ce-este-fericit-ghita).

De ce totuşi *Ghiţă*? E ştiut faptul că utilizarea unui nume propriu în calitate de cuvânt-cheie în textul publicitar poate avea un impact puternic asupra beneficiarului. Numele proprii au capacitatea să influenţeze destinatarul prin intermediul său denotativ şi în special prin frecvenţa şi notorietatea sa. Cunoaştem că *Ghiţă*, hipocoristic prin trunchiere de la *Gheorghiţă,* s-a încetăţenit la noi ca un nume „neonorabil”: *Ghiţă* e nume de personaj al anecdotelor moldoveneşti, nume de personaj al cântecelor populare persiflante (cf. Pavel Stratan, „Liza şi Ghiţă”, „Ghiţă” etc.), prin extindere,făcându-se comparaţii cu fiinţele umane, e nume atribuita-

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)

nimalelor etc.Or, organizatorii campaniei, necunoscând conotaţiile ironic-depreciative ale numelui, au redus din start numărul doritorilor de a deveni posesori ai acestui card.

Astăzi se crede că *Mitică* este un om al timpului său, că alt timp nu are. Numele *Mitică*, care are în spate un *Dumitru* (< gr. *Demetrios* „iubitor al pământului"),esteunul dintre cele mai vechi şi mai populare nume purtate de români în trecut, devenit aproape un simbol al românismului sau, în orice caz, al unei bune părţi a acestuia: în Republica Moldova 35 825 de persoane poartă numele *Dumitru*. Prima atestare a numelui în texte româneşti este la 1387, sub forma *Dimitru*; varianta *Dumitru* o găsim pentru prima dată la 1429 (Ionescu 1993: 115). După 1500, apar o serie de derivate de la numele *Dumitru* (vezi Ionescu 1993: 114-115). Până şi denumirea populară a sărbătorii *Sămedru*, *Sâmedru*, *Sânedru* vine tot de la *Dumitru*, mai exact din forma latină *SanctusDemetrius*. Din cauza frecvenţei, numele lui *Dumitru* se micşorează până la dimensiunile hipocoristicului *Mitică*. Revistele umoristice din trecut au popularizat numele *Mitică* pentru „cel care face glume proaste". Conform *Dicţionarului explicativ al limbii române*, cuvântul care derivă din numele propriuMitică „este o persoană superficială şi neserioasă" (DEX 1998: 641). Forma de plural m*itici* este denumirea peiorativă folosită pentru locuitorii Bucureştiuluicu sensul de „bucureşteni" (Milică 2011: 190-191). Ex.: *No oameni nesimţiţi ca miticii ăştia mai rar vezi*. (http://www.123urban.ro/def/mitic)

Mitică, personajul generic, cu preocupări lingvistico-culturale, se naşte în paginile *Universului* la 14 ianuarie 1900. E vorba de pârdalnicul *Mitică* al lui Caragiale! El este un personaj colectiv, mai bine zis doar colectiv. Un *Mitică* individualizat şi solitar este de neimaginat, căci numele e prea frecvent pentru a-l particulariza. „*Mitică* e Lache şi e Mache, e Domnul şi e Feciorul, e Costăchel şi e Iordăchel, e şeful de cabinet şi e impiegatul, e amicul X şi e «eu». El nu e „nici tânăr, nici bătrân, nici frumos, nici urât, nici prea-prea, nici foarte-foarte; e un băiat potrivit în toate. Îl vedem pretutindeni în lumea de azi. Îl întâlnim atât de des „în prăvălii, pe stradă, pe jos […], pe bicicletă, în vagon, în restaurant […], – în fine, pretutindeni." (http://ro.wikisource.org/wiki/Mitică)

Astăzi *Mitică* este o dulce calamitate naţională. Ceea ce-l distinge, ceea ce-l face să aibă un caracter marcat este spiritul lui original şi inventiv. Ştie de toate câte nimic. *Mitică* este omul care pentru fiecare ocazie a vieţii găseşte un cuvânt de spirit la moment. *Mitică* are o magazie, un arsenal, o comoară de vorbe, de întrebări, de răspunsuri, care fac deliciile celor ce au fericirea să-l cunoască şi pentru asta este foarte căutat şi plăcut în societate. El trăieşte prin cuvinte „memorabile" spuse şi transmise din gură-n gură. „Şi dacă acum o sută de ani era franţuzit, acum vorbeşte engleza, că aşa e *trendy-flendy*. Nu spune că vorbeşte la celular, ci la*molecular*. A sărbătorit mileniul şi în 2000 şi în 2001, de fiecare dată spunând că*nu te-a văzut de un mileniu*. Oamenii pe care îi întâlneşte sunt fie *pafarişti* (pe dinafară), fie *alifişti* (unşi cu toate alifiile). Pentru el, pluralul lui *blog* e*bloage*, iar al lui *euro* e *euroi*. Are pe maşină lipite abţibilduri cu citate filosofice, precum*În frâne şi în femei să nu te încrezi*." (http://www.mcworld.org/neclasificat/murit-a-oare-mitica/Posted on13 September, 2007)

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)

„Tot ce există în lumea lui *Mitică* e pe măsura numelui său, adică diminutivat. Este o lume în care nu se petrec drame, ci dramolete, unde nu există Binele, dar totul se obţine cu binişorul, unde multe rele mici te împiedică să vezi vreun Rău mare…

În lumea *Miticilor* nu există dragoste. Avem doar presimţirea unor amoruri care creează mai ales obligaţii sociale, intervenţii, lanţuri şi plase ale slăbiciunilor. […]. În viaţa de zi cu zi, câte un *Mitică* înamorat ar putea face declaraţii imense sau calcule semisentimentale, semipolitice sau demersuri publice pentru pacea familială, dar îndărătul avalanşei vorbelor şi gesturilor mari, amorul nu e nici cât o mărgică. Nici prietenie nu există în lumea *Miticilor*. Poate doar o prietenie la foc mic, asemănătoare până la confuzie cu simpla familiaritate. Amiciţia este cea mai mică formă de prietenie. Fidelitatea, sacrificiul, bucuria de a împărtăşi celuilalt sau cu celălalt sunt, în ţara *Miticilor,* fie lipsite de vlagă, fie exagerate grotesc.” (Pârvulescu 1999)

– Mitică... şi mai cum?

– E destul atâta: *Mitică* – de vreme ce şi dumneata îl cunoşti tot aşa de bine ca şi mine.

Mitică al nostru. Al dracului *Mitică*!

Numele feminine sunt mai puţin atestate ca nume generice. Ca prototip al performanţei în treburile casnice le atestăm pe *Mariţa, Veta, Bubulina* (v. Felecan 2012).Orice soţie modernă îi poate reproşa soţului său că a devenit *Mariţa* lui.

Maria, uneori *Măria*, este nevasta lui Ion din glumele autohtone. Ion nu apare în bancuri fără Măria,cum nu apare nici Iţic fără amicul său Ştrul.

Stephen Henighan consemnează, într-un articol publicat în cotidianul canadian *The Globe and Mail* (www.globeandmail.com), apariţia volumului *The Natashas: The New Global Sex Trade*, semnat de Victor Malarek, în care protagoniste sunt femei din Europa de Est: Rusia, Ucraina, Moldova şi România, ce poartă un nume generic *Natasha* (http://moldovaworld.deca.md/?p=468).Doar o precizare seimpune: deşi nu are deficienţe de vorbire, *Nataşa*, care s-a născut şi a trăit până acum în Moldova, încă nu ştie româneşte.

Astăzi, mai mult ca niciodată, platitudinile şi clişeele sunt mai la modă decât oricând. În vorbirea noastră îşi găsesc loc nume proprii care devin denumiri generice, desemnând categorii întregi de persoane. Adunate de la lume, se întorc la noi pline de savoarea unor semnificaţii speciale, caracterizante. Crearea unor astfel de nume e interesantă prin ingeniozitatea şi, mai ales, prin gratuitatea procedeului. Numele investigate reuşesc să surprindă prinvarietate, originalitate, iar uneori chiar şi prinlipsa lor de originalitate. Prin utilizare repetată, cu valorile semnalate, în contexte identice, aceste formaţiuni tind să se pragmaticalizeze, devenind mărci comunicative. Cei care se numesc realmente aşa nu au nicio vină.

Nu poate fi vorba de o listă completă a numelor de persoane folosite ca nume generice, căci această listă e nesfârşită. În fiecare an, în fiecare zi aproape, apar exemple noi, unele dintre ele nu durează mult mai mult decât timpul necesar pentru naşterea lor, ele se primenesc necontenit. Cu acest procedeu marginal, dar destul de stabil şi de productiv, ingeniozitatea variantelor orale şi neconvenţionale ale limbii demonstrează, o dată în plus, tendinţele ludice şi estetice.

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)

BIBLIOGRAPHY:

Manu, Magda 2011, *Pragmatică şi antroponimie (consideraţii teoretice referitoare la sistemul apelativelor în limba română actuală)*. În *Numele şi numirea. Actele Conferinţei Internaţionale de Onomastică, ediţia I, Interferenţe multietnice în antroponimie*, Felecan, Oliviu (coord.),Baia Mare, 19-21 septembrie 2011, Cluj-Napoca, Editura Mega, 503-513.

Coates, Richard 2006, *Some consequences and critiques of The Pragmatic Theory of Properhood*. În „Onoma", Journal of the International Council of Onomastic Sciences, vol. 41, Uppsala (Sweden), 27-44.

Constantinescu, N.A. 1963, *Dicţionar onomastic românesc,*Bucureşti, Editura Academiei Republicii Populare Române.

Cosniceanu, Maria 2004, *Nume de familie*, Chişinău, Pontos.

Felecan, Daiana 2011, *O categorie de apelative neconvenţionale recente: numele comune atribuite persoanelor feminine din domeniul showbizului românesc.* În *Numele şi numirea. Actele Conferinţei Internaţionale de Onomastică, ediţia I, Interferenţe multietnice în antroponimie*, Felecan, Oliviu (coord.),Baia Mare, 19-21 septembrie 2011, Cluj-Napoca, Editura Mega, 233-250.

Felecan, Daiana 2012, *Antroponime cu valoare generică în limba română*. În *Limba română: direcţii actuale în cercetarea lingvistică.* Vol. II. *Lexic, semantică, terminologii. Stilistică, pragmatică, retorică şi argumentare.* Actele celui de al XI-lea Colocviu Internaţional al Departamentului de Lingvistică, (Bucureşti, 9-10 decembrie 2011), Rodica Zafiu, Ariadna Ştefănescu (eds.), Bucureşti, Editura Universităţii din Bucureşti, 79-93.

Ionescu Perez, P. C. 2007, *Concepte, metodologie şi terminologie în antroponimia romanică*. În *Limba română, limbă romanică*, S. Reinheimer Rîpeanu şi I. Vintilă Rădulescu (coord.), Bucureşti, Editura Academiei Române, 215-230

Ionescu, C. 1993, *Mică enciclopedie onomastică*, Chişinău, Ştiinţa.

Kripke, Saul A. 2001, *Numire şi necesitate*, trad. de Mircea Dumitru, Bucureşti, Editura All.

Milică, Ioan 2011, *Agresarea numelui în discursul public*. În *Mass-media şi democraţia în România postcomunistă*, Iaşi, Institutul European, 183-204.

Moldoveanu, Gheorghe C. 2010, *Antroponimia, parte integrantă a tradiţiilor culturale româneşti (I).* În: *Revista română*, nr. 3 (61), 13-15.

Pârvulescu, Ioana 1999, *Alfabetul Domnilor: În Ţara Miticilor*. În *România literară*, nr. 33. http://www.romlit.ro/n_tara_miticilor.

Zafiu, Rodica 2001, *Curiozităţi onomastice*. În *România literară*, nr. 3, 11.

Zafiu, Rodica 2003, *Păcatele limbii:Oprea, Bucur, Onea....* În *România literară*, 2003, nr. 9. http://www.romlit.ro/oprea_bucur_onea.

Zafiu,Rodica 2014, *Cuvinte nepotrivite: Stan Păpuşă.* În *Dilema veche*, 2014, nr. 532. http://dilemaveche.ro/sectiune/tilc-show/articol/stan-papusa, vizitat pe 27.04.2015

DEX 1998 = *Dicţionarul explicativ al limbii române*, Bucureşti, Univers Enciclopedic.

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)

http://www.upm.ro/facultati_departamente/stiinte_litere/conferinte/situl_integrare_europeana/Lucrari5/IETM5_Part39.pdf
http://www.123urban.ro/def/a%20fi%20gheorghe
http://www.zdg.md/diverse/circ-in-tramvai/ce-asteapta-ghita-de-ce-este-fericit-ghita
http://www.123urban.ro/def/mitic
http://ro.wikisource.org/wiki/Mitică
http://www.mcworld.org/neclasificat/murit-a-oare-mitica/Posted on13 September, 2007
www.globeandmail.com
http://moldovaworld.deca.md/?p=468

BDD-V1635 © 2015 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-11-01 08:22:23 UTC)